

Leden v Praze. Vánoce v háji, slunce a jaro ještě v nedohlednu. Dřív jsem právě touhle dobou odjížděla na cesty do teplých krajin. Teď se v tramvaji snažím co nejvíc přilepit na sedačku, která aspoň trochu topí, a zírám přes ušmudlané okno. Vtom mě upoutá plakát na zastávce. Zve na výstavu *Buddha zblízka*. To mě probere! Když teď nemůžu já za ním, přijel On za mnou!

„No moment, moment, pani!“ hrne se ke mně pan uvaděč.

„Ale já už lístek ukazovala vašemu kolegovi...“ Hledám vstupenku, kterou jsem mezitím uklidila.

„No a co ten batoh?! Ten si musíte nechat v šatně!“

Splním, co se po mně chce, a pokouším se napodruhé projít do sálu. Cestou pánovi ukazuju prázdné ruce. Pán se spokojeně usmívá a skoro přátelsky povídá: „Jo, a měla jste si v tý šatně nechat i ten kabátek, mladá pani. Ten taky nemůžete mít v ruce! A když si ho necháte na sobě, tak vám pak venku bude zima, že jo?“ Vidět v Praze Buddhu zblízka nebude jen tak...